

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 526

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 26 iulie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 626 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) lit. e), art. 21 alin. (1) și ale art. 42 alin. (10) lit. b) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006	2-4
Decizia nr. 656 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	4-5
Decizia nr. 658 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	6-7
Decizia nr. 705 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	7-8
Decizia nr. 780 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă	9-10
Decizia nr. 871 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă	10-11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
506. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind adoptarea amendamentelor necesare adaptării, pentru prima dată, la progresul științific și tehnic a prevederilor anexelor la Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2009 privind transportul mărfurilor periculoase în România.....	11
ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
223. — Decizie pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale	12-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 626**

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) lit. e), art. 21 alin. (1) și ale art. 42 alin. (10) lit. b) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) lit. e), art. 21 alin. (1) și ale art. 42 alin. (10) lit. b) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, excepție ridicată de Asociația de Proprietari de Apartamente „Traianus” din Brașov în Dosarul nr. 15.417/197/2009 al Judecătoria Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) din Legea nr. 51/2006, deoarece acestea au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2008.

Referitor la celelalte texte de lege criticate, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 18/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.417/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) lit. e), art. 21 alin. (1) și ale art. 42 alin. (10) lit. b) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006**, excepție ridicată de Asociația de Proprietari de Apartamente „Traianus” din Brașov într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă flagrant dreptul de proprietate privată și operează discriminări în defavoarea beneficiarilor de servicii de utilitate publică. Atribuția autorității în materia furnizării serviciilor de utilitate publică de a ajusta tarifele de furnizare a energiei termice, fără o negociere prealabilă cu părțile contractului de furnizare, are semnificația unei intervenții cu caracter protecționist a statului

în relațiile contractuale. Or, în cadrul unui astfel de contract, ambele părți ar trebui să beneficieze de același tratament juridic, în condițiile în care acestea sunt persoane juridice de drept privat — chiar dacă furnizorul, în acest caz, aparține unei autorități administrative locale —, fără ca un terț să intervină în stabilirea unor elemente ale raportului juridic. Mai mult, „discriminarea dreptului de proprietate este mai flagrantă prin stabilirea unei majorări de întârziere care se aplică pentru obligații de plată față de bugetul de stat”, întrucât raportul de drept privat se deplasează astfel în sfera raporturilor de drept public, de unde se asimilează sistemul sancționator al majorărilor de întârziere. Se mai susține că, „în acest raport juridic, furnizorului de servicii nu i se poate conferi un statut aferent dreptului public, caracterizat prin creanțe bugetare, implicit stabilirea unor majorări de întârziere la nivelul creanțelor bugetare”.

Judecătoria Brașov consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 18/2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 20 alin. (1) lit. e), art. 21 alin. (1) și ale art. 42 alin. (10) lit. b) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 21 martie 2006, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 20 alin. (1) lit. e): „(1) A.N.R.S.C. are următoarele competențe și atribuții privind serviciile de utilități publice din sfera sa de reglementare:

[...]

e) eliberează, potrivit competențelor acordate prin legi speciale specifice fiecărui serviciu de utilități publice, avizul de specialitate cu privire la stabilirea, ajustarea sau modificarea

prețurilor și tarifelor pentru serviciile de utilități publice, atunci când/dacă acest aviz este prevăzut prin legile speciale.”;

— Art. 21 alin. (1): „(1) A.N.R.S.C. emite avizul de specialitate în vederea aprobării de către autoritățile administrației publice locale a prețurilor și tarifelor numai în cazul serviciilor de utilități publice care funcționează în condiții de monopol.”;

— Art. 42 alin. (10): „Neachitarea facturii de către utilizator în termen de 30 de zile de la data scadenței atrage penalități de întârziere stabilite conform reglementărilor legale în vigoare, după cum urmează:

a) penalitățile se datorează începând cu prima zi după data scadenței;

b) penalitățile sunt egale cu nivelul dobânzii datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare;

c) valoarea totală a penalităților nu va depăși valoarea facturii și se constituie în venit al operatorului.”

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) privind ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți, art. 135 alin. (1) potrivit căroră „Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență”, precum și celor ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 1 intitulat „Protecția proprietății” din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 21 alin. (1) din Legea nr. 51/2006 a fost abrogat prin art. 1 pct. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2008 pentru modificarea și completarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 și a Legii serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 26 februarie 2008. Față de această situație, având în vedere abrogarea prevederilor legale ce constituie obiect al excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că devin aplicabile prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră instanța de contencios constituțional se pronunță asupra „unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”.

În consecință, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

În ceea ce privește pretinsa contrariedade a prevederilor art. 20 alin. (1) lit. e) și art. 42 alin. (10) din Legea nr. 51/2006 cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză, Curtea, prin Decizia nr. 18 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 15 februarie 2008, a statuat că aceste texte de lege sunt constituționale.

În acest sens, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 51/2006, serviciile de utilități publice fac parte din sfera serviciilor publice de interes general și sunt înființate, organizate și coordonate de autoritățile administrației publice locale, pot fi furnizate/prestate de către operatori care sunt organizați și funcționează în baza reglementărilor de drept public sau de drept privat, iar regimul de funcționare al acestora poate avea caracteristici de monopol. Pentru supravegherea derulării unei astfel de activități de interes general s-a înființat Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice, instituție publică autonomă de interes național care își exercită atribuțiile în temeiul principiilor privind protejarea

intereselor utilizatorilor în raport cu operatorii care acționează în sfera serviciilor de utilități publice, promovarea concurenței, eficacității și eficienței economice, precum și a principiilor transparenței, accesibilității, tratamentului nediscriminatoriu și protecției utilizatorilor.

Așa fiind, rolul autorității de reglementare este pe deplin justificat în domeniul serviciilor comunitare de utilități publice și, în consecință, nu se poate susține în mod întemeiat că o astfel de autoritate, specializată în supravegherea activității de furnizare a serviciilor de utilități publice, reprezintă un terț față de contractul dintre operatorul de serviciu de utilitate publică și beneficiarul acestuia, terț care operează în sensul discriminării în defavoarea beneficiarilor.

Prin urmare, Curtea a constatat că nu poate fi reținută pretinsa contradictorialitate a prevederilor de lege criticate față de normele constituționale ale art. 44 alin. (2) și ale art. 136 alin. (5) și nici față de dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește stabilirea, ajustarea sau modificarea prețurilor și tarifelor pentru serviciile de utilități publice care funcționează în condiții de monopol, Curtea a constatat că, potrivit prevederilor Legii nr. 51/2006, aceste operațiuni se realizează potrivit metodologiei de calcul elaborate de A.N.R.S.C., care emite avizul de specialitate în vederea aprobării prețurilor și tarifelor de către autoritățile administrației publice locale. Prețurile și tarifele stabilite și practicate cu încălcarea dispozițiilor legii sunt nule de drept, iar sumele încasate necuvenit și constatate ca atare de către autoritățile de reglementare se restituie utilizatorilor de la care au fost colectate sau la bugetele locale, după caz. Or, atât A.N.R.S.C., cât și autoritățile administrației publice locale au ca principal rol respectarea interesului public, general, în speță cel al utilizatorilor, față de eventuale practici abuzive ale operatorilor sau prestatorilor de servicii de utilitate publică.

Referitor la criticile privind nivelul și natura penalităților percepute pentru neachitarea la termen a facturilor de către utilizatori, Curtea a observat că valoarea totală a penalităților este plafonată, respectiv limitată la valoarea facturii, astfel că nu se poate susține încălcarea dreptului de proprietate al utilizatorului-debitor. Prin urmare, dispoziția legală criticată urmărește să creeze un cadru echilibrat între interesele contrare ale celor două părți — operator/creditor și beneficiar/debitor — și nu să avantajeze pe prima dintre acestea, astfel cum pretinde autorul excepției.

Așa fiind, Curtea a apreciat că nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor art. 135 din Legea fundamentală, privind economia și principiile sale de funcționare. Dimpotrivă, așa cum rezultă din dispozițiile Legii nr. 51/2006, atribuțiile specifice ale A.N.R.S.C. urmăresc promovarea principiilor concurenței, eficacității și eficienței economice în sectorul serviciilor de utilități publice care funcționează în condiții de monopol, precum și conservarea resurselor, protecția mediului și a sănătății populației.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, excepție ridicată de Asociația de Proprietari de Apartamente „Traianus” din Brașov în Dosarul nr. 15.417/197/2009 al Judecătorei Brașov.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) lit. e) și ale art. 42 alin. (10) lit. b) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 656

din 17 mai 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48
din Legea fondului funciar nr. 18/1991**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Radu I. Prodrom în Dosarul nr. 239/286/2010 al Judecătorei Răducăneni.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent, referând asupra cauzei, arată că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită Curții Constituționale admiterea criticii de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 239/286/2010, **Judecătoria Răducăneni a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Radu I. Prodrom într-o cauză având ca obiect anularea Hotărârii nr. 34 din 12 ianuarie 2010, emisă de Comisia Județeană Iași, de aplicare a Legii nr. 18/1991 și reconstituire a dreptului de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul (cetățean suedez la data formulării cererii de reconstituire a dreptului de proprietate) susține că dispozițiile art. 48 din Legea nr. 18/1991 sunt neconstituționale în „circumstanțele legislative intervenite după 1 ianuarie 2007”, deoarece îngăduiesc posibilitatea cetățenilor străini de a beneficia de plenitudinea dreptului de proprietate. Chiar dacă legislația europeană dă dreptul statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare, totuși acest drept se referă numai la folosința bunurilor, conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor, astfel cum prevede art. 1 paragraful (2) din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Cu toate acestea, prin respingerea cererii reclamantului, statul operează o restrângere asupra dreptului de proprietate și nu asupra folosinței, ceea ce este în flagrantă contradicție cu art. 11 alin. (2), art. 20 și art. 148 alin. (2) din Constituție.

Judecătoria Răducăneni apreciază că prevederile legale criticate, prin condiționarea dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor, de calitatea de cetățean român, intră în contradicție cu art. 148 alin. (2), art. 11 alin. (2), art. 20 din Constituție și cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, având în prezent următorul cuprins: „*Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9).*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale ce formează obiectul excepției încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (2) privind tratatele ratificate de Parlament, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 148 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu, precum și cele ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare referitoare la încălcarea dreptului de proprietate.

Astfel, în jurisprudența sa, de exemplu, Decizia nr. 59 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 21 martie 2011, Decizia nr. 879 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582

din 17 august 2010, Curtea a reținut că prevederile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari asupra terenurilor care constituie fondul funciar al României. Dreptul de proprietate al acestor persoane este reconstituit sau, după caz, constituit în temeiul și în condițiile legii. În acest context, legea prevede categoriile de persoane îndreptățite a formula cererile de reconstituire a dreptului de proprietate, dispozițiile art. 48 stabilind posibilitatea de a solicita reconstituirea și pentru cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și pentru foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — proprietatea funciară — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de calitatea de cetățean român reprezentând o astfel de opțiune, care este pe deplin constituțională.

Astfel, dispozițiile art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție, deși nu prevăd *in terminis* interdicția dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini și apatrizi, nu o înlătură, ci doar precizează cazurile și condițiile în care aceștia pot dobândi un asemenea drept, restrângând astfel sfera de aplicare a acestei incapacități speciale. Potrivit normei constituționale, una dintre modalitățile de dobândire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini sau apatrizi este moștenirea legală, ceea ce presupune că aceștia, după anul 2003, pot dobândi terenuri în condițiile dreptului comun (art. 650 din Codul civil și următoarele), Legea nr. 18/1991 fiind o lege specială care are ca destinatari doar pe cetățenii români.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței, atât considerentele, cât și soluția pronunțată de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției a prevederilor constituționale ale art. 148 alin. (2), Curtea constată că acestea nu au nicio semnificație pentru soluționarea prezentei cauze.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Radu I. Prodrom în Dosarul nr. 239/286/2010 al Judecătorei Răducăneni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 658

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990
privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pro Roman” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 8.217/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Asociația „Pro Brașov”, avocatul Costel Toroiman, membru al Baroului București, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului părții Asociația „Pro Brașov”. Acesta solicită respingerea excepției, precizând că textul de lege criticat nu contravine niciuneia dintre prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.217/62/2009, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pro Roman” — S.A. din Brașov într-un litigiu având ca obiect acțiunea în anulare a unei hotărâri a adunării generale a acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât reglementarea posibilității terților de a iniția demersuri judiciare pentru desființarea unor hotărâri ale adunării generale a acționarilor asupra problemelor importante privind conducerea și finanțarea investițiilor în scopul producției excedează noțiunii de cadru economic favorabil exercitării activităților comerciale de producție și poate perturba activitatea societății comerciale, limitându-i astfel exercițiul unor drepturi sau libertăți.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului părții Asociația „Pro Brașov”, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, potrivit căroră, *„Când se invocă motive de nulitate absolută, dreptul la acțiune este imprescriptibil, iar cererea poate fi formulată și de orice persoană interesată”*.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine dispozițiilor constituționale ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 135 alin. (2) lit. g) privind obligația statului de a asigura aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 au făcut în repetate rânduri obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate în prezenta cauză și cu o motivare similară.

Astfel, prin deciziile: nr. 1.245 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 5 noiembrie 2009, nr. 1.256 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 23 februarie 2009, și nr. 370 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 30 mai 2006, Curtea, respingând excepțiile, a statuat, în esență, că prevederile de lege criticate, consacrand legal regimul juridic al nulității absolute, prin legitimarea procesuală activă a oricărei persoane interesate de a ataca hotărârea adunării generale a acționarilor, atunci când prin aceasta se încalcă o normă legală imperativă de interes public, nu contravin sub niciun aspect dispozițiilor constituționale invocate.

De asemenea, atât în Decizia nr. 129 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 6 martie 2008, cât și în Decizia nr. 904 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2007, Curtea a reținut că nu poate fi primită

susținerea potrivit căreia dispozițiile de lege criticate blochează activitatea societăților comerciale. În acest sens, Curtea a constatat că aceste dispoziții nu contravin prevederilor constituționale ale art. 45, deoarece Legea nr. 31/1990 instituie prin art. 133 garanții procesuale de natură să evite introducerea șicanatorie a acțiunilor de anulare a hotărârilor adunărilor generale ale societăților comerciale.

În fine, Curtea nu a constatat nici încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție, de vreme ce nu a reținut restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pro Roman” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 8.217/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 705

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 12.363/233/2010 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.363/233/2010, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Marin Frunză într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva refuzului unui birou judecătoresc de a continua executarea silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt neconstituționale, întrucât „impun condiții și criterii exagerate, numeroase, dar și limitative,

arbitrare și sofisticate, care necesită foarte mult timp pentru îndeplinirea lor”, limitează cuantumul ajutorului public judiciar de care justițiabilul poate beneficia anual și impun acestuia să precizeze cuantumul de care a beneficiat în cursul unui an, deși acest cuantum este cunoscut doar de instanța de judecată, de baroul de avocați și de Ministerul Justiției. De asemenea, arată că soluționarea cererii de ajutor public judiciar nu se face în mod public, cu citarea legală a părților, ci prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, care poate fi atacată doar formal, prin cerere de reexaminare, soluționată de aceeași instanță de judecată, ceea ce încalcă dreptul la apărare.

Judecătoria Galați apreciază că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt de natură a garanta drepturile petentului, fiind în perfectă concordanță cu dispozițiile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, actul normativ criticat încalcă dispozițiile art. 1, 11, 15, 16, 20, 21, 24, 53, 124, 126 și 148 din Constituție, cu referire la prevederile art. 1, 6, 13, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale, precum și la cele ale art. 1—30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 au mai fost supuse, atât în integralitatea lor, cât și separat, controlului de constituționalitate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză. În acest sens, sunt, spre exemplu, Decizia nr. 264 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 30 martie 2009, Decizia nr. 924 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, Decizia nr. 1.577 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 11 februarie 2011, Decizia nr. 1.098 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010 și Decizia nr. 1.322 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 noiembrie 2009.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat, în esență, că stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuiri echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanță, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngriji în acest mod accesul efectiv la justiție.

Totodată, potrivit art. 15 din actul normativ criticat, împotriva încheierii prin care se respinge cererea de acordare a ajutorului public judiciar cel interesat poate face „*cerere de reexaminare, în termen de 5 zile de la data comunicării încheierii*”, iar cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu „*de un alt complet*”. Prin urmare, Curtea a constatat că sunt îndeplinite toate cerințele dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei — a cererii de ajutor public judiciar — într-un termen rezonabil și de către o instanță independentă și imparțială.

Referitor la celelalte prevederi invocate din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că acestea nu erau incidente în cauză.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 12.363/233/2010 al Judecătoria Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 780

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gelil Dincer și de Societatea Comercială „Aqua Terra International” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 20.137/3/2010 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20.137/3/2010, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Gelil Dincer și de Societatea Comercială „Aqua Terra International” — S.R.L. din Constanța, într-o cauză având ca obiect ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale deoarece creează un dezavantaj vădit părâtului, care se vede pus în imposibilitatea de a se apăra în mod temeinic și adecvat, astfel cum se întâmplă în cazul acțiunilor judecate potrivit dreptului comun.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă opinează că dispozițiile criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 care consacră dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și art. 124 alin. (2) care prevăd că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol aditional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității textului de lege criticat s-a pronunțat prin numeroase decizii, prin raportare la critici similare cu cele invocate în cauza de față, stabilind că dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 167 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 3 mai 2011, Decizia nr. 536 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 28 mai 2010, sau Decizia nr. 244 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a reținut că dispozițiile criticate instituie o procedură specială potrivit căreia instanța de judecată poate dispune, prin ordonanță președințială, luarea unor măsuri cu caracter vremelnic, a căror urgență este justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau interese legitime. Totodată, Curtea a constatat că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngrădire dreptului persoanei la apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, se creează posibilitatea pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări. De asemenea, acestea se aplică, fără discriminare, tuturor celor implicați într-un proces.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gelil Dincer și de Societatea Comercială „Aqua Terra International” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 20.137/3/2010 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 871

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 19.935/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 19.935/245/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Emil Balaure într-o cauză în care a fost formulată o cerere de recuzare a întregului colectiv de judecători ai instanței de judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil din Legea fundamentală, fără a motiva în vreun fel în ce constă înfrângerea dispozițiilor constituționale.

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

„Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este nemotivată, autorul criticii menționând doar în mod formal textul constituțional pretins a fi încălcat, fără a arăta în ce constă contradicția relevantă. Se încalcă astfel dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”*, astfel încât excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale este inadmisibilă.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă

exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ, reținându-se: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 19.935/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind adoptarea amendamentelor necesare adaptării, pentru prima dată, la progresul științific și tehnic a prevederilor anexelor la Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2009 privind transportul mărfurilor periculoase în România

În temeiul prevederilor art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2009 privind transportul mărfurilor periculoase în România, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se adoptă amendamentele necesare adaptării, pentru prima dată, la progresul științific și tehnic, a prevederilor anexelor la Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2009 privind transportul mărfurilor periculoase în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 27 noiembrie 2009, după cum urmează:

1. Anexa nr. 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Anexa nr. 1

A.D.R.

Anexele A și B la A.D.R., aplicabil de la 1 ianuarie 2011, înțelegându-se că sintagma «parte contractantă» se înlocuiește, după caz, cu sintagma «stat membru».”

2. În anexa nr. 2, secțiunea 2.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2.1. R.I.D.*)

Anexa la R.I.D., care figurează în anexa C la COTIF, aplicabil de la 1 ianuarie 2011, înțelegându-se că sintagma «stat

contractant la RID» se înlocuiește cu sintagma «stat membru», după caz.”

3. În anexa nr. 3, secțiunea 3.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3.1. A.D.N.

Regulamentele anexate la A.D.N., aplicabil de la 1 ianuarie 2011, precum și art. 3 lit. (f) și (h), art. 8 alin. (1) și (3) din A.D.N., înțelegându-se că sintagma «parte contractantă» se înlocuiește, după caz, cu sintagma «stat membru».”

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

★

Prezentul ordin transpune Directiva 2010/61/UE a Comisiei din 2 septembrie 2010 de adaptare, pentru prima dată, la progresul științific și tehnic a anexelor la Directiva 2008/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind transportul interior de mărfuri periculoase, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 233 din 3 septembrie 2010.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu

București, 6 iulie 2011.
Nr. 506.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale

Având în vedere dispozițiile art. 131² alin. (8) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Hotărârea arbitrală din data de 11 iulie 2011, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe

înregistrări audiovizuale, prevăzută în anexa ce face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Răzvan Cășmoiu

București, 13 iulie 2011.
Nr. 223.

Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturi de Autor
Dosarul de arbitraj nr. 2/2011

ANEXĂ

HOTĂRÂREA ARBITRALĂ

din 11 iulie 2011, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale

Completul de arbitraj este constituit din:

Găvenea Silvan	— arbitru
Nițu Ion	— arbitru
Știolică Florin	— arbitru
Ionescu Felix Mircea Melinești	— arbitru
Olteanu Edmond Gabriel	— arbitru

Pe rol se află soluționarea cererilor de arbitraj formulate de către Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR), cu sediul în municipiul București, bd. N. Titulescu nr. 88 B, sectorul 1, reprezentată de către doamna Mihaela Alexandrina Scioșteanu, în calitate de director executiv, și de către Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA), cu sediul în municipiul București, Calea Victoriei nr. 141, sectorul 1, reprezentată de către doamna Ana Achim, în calitate de director general. Cererile de arbitraj formulate au ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale.

Arbitrajul s-a desfășurat la termenele din 21 iunie 2011, termen la care s-au depus înscrisuri, și 30 iunie 2011, la acesta din urmă părțile au formulat concluzii pe fondul cauzei și au depus concluzii scrise. În temeiul art. 360¹ alin. (2) din Codul de procedură civilă, completul a amânat pronunțarea la data de 11 iulie 2011.

Deliberările au avut loc în data de 6 iulie 2011, la sediul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor (ORDA), cu participarea tuturor arbitrilor.

Având în vedere înscrisurile administrate, dezbaterile și concluziile părților,

COMPLETUL DE ARBITRI

constată următoarele:

Negocierea metodologiei în discuție a fost declanșată la cererea UPFR, prin Decizia directorului general al ORDA nr. 69/2009 pentru constituirea Comisiei pentru negocierea Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 26 mai 2009. A fost parcursă procedura negocierii, părțile rămânând în divergență.

Ambele părți au formulat, în temeiul art. 131² din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, cereri de arbitraj.

Constituirea completului de arbitraj s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 131¹ alin. (4) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, părțile fiind convocate pentru tragere la sorți în vederea desemnării a 5 arbitri titulari și a 3 arbitri de rezervă.

Ca urmare a faptului că domnul prof. univ. dr. Mihai Lucian a anunțat că se află în imposibilitate de a intra în completul

arbitral, a fost înlocuit, în temeiul art. 131¹ alin. (4) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, de următorul arbitru de rezervă, în ordinea tragerii la sorți, domnul Ionescu Felix Mircea Melinești.

Completul de arbitri a fost convocat la data de 15 iunie 2011, când, în baza art. 131² alin. (5) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit primul termen de arbitraj, locul acestuia și onorariul.

Completul de arbitraj a luat act, la primul termen, de susținerile părților în sensul că nu invocă excepții cu privire la procedura de arbitraj în general și cu privire la constituirea completului, în special, acesta fiind deci legal constituit.

Deși pe parcursul negocierilor multe din punctele de vedere ale părților se apropiaseră, în faza arbitrajului pozițiile exprimate de acestea au arătat numeroase divergențe.

Părțile au convenit asupra formei art. 1 (conform procesului-verbal din 18 iunie 2009), dar din propunerile de metodologii depuse rezultă din nou divergențe. În primul rând, UPFR susține, vorbind de modalitatea de utilizare, că metodologia are în vedere „reproducerea și distribuirea”, invocând prevederile art. 106⁶ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, conform căruia dreptul de distribuire se epuizează odată cu prima vânzare sau primul transfer de drept de proprietate asupra originalului ori a copiilor unei înregistrări audiovizuale. UCMR-ADA a arătat că în exploatarea dreptului de autor poate fi autorizată doar reproducerea, nu și distribuirea, caz în care dreptul de distribuire nu se mai epuizează. Având în vedere că „utilizarea unei opere dă naștere la drepturi patrimoniale, distincte și exclusive, ale autorului de a autoriza sau de a interzice: a) reproducere opere; b) distribuirea opere; (...)”, completul reține că poate exista și situația unei autorizări separate a distribuirii sau aceea a epuizării dreptului de distribuire doar pe un teritoriu determinat, astfel că metodologia vizează „utilizarea operelor muzicale prin reproducere și/sau distribuire”.

Și în definirea unor termeni și expresii părțile au divergențe majore. Completul arbitral reține că se reiau definiții existente în Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare (e.g. producător, videogramă), și face aplicarea art. 37 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede că „În limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni”. Completul arbitral reține și că, din nevoia de generalizare normativă, metodologia trebuie să vizeze generic organismul de gestiune colectivă în domeniul muzical și nu unul strict determinat.

Propunerea UPFR de a introduce o nouă categorie de produse numită „mid” și definită în art. 2 al variantei proprii a metodologiei nu poate fi primită deoarece o astfel de categorie nu se regăsește în practica managementului colectiv al drepturilor de autor pe plan european, reper prevăzut de art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru că nu există o diferențiere clară între definirea produselor budget și solduri se va face o delimitare temporală, crescând perioada care trebuie să treacă de la data lansării produsului pentru ca el să intre în categoria budget.

O altă importantă divergență a părților privește noțiunea de utilizator. UCMR-ADA a propus includerea în categoria utilizatorilor a producătorilor, distribuitorilor și fabricanților, iar UPFR doar a producătorilor. Completul arbitral reține că fabricantul intră sub incidența metodologiei doar dacă are și calitatea de producător, motiv pentru care nu poate fi privit ca utilizator. Se mai reține, având în vedere argumentele, deja invocate mai sus, referitoare la art. 1 din metodologie, că

distribuitorul poate intra în categoria utilizatorilor atunci când autorizarea distribuirii nu s-a făcut odată cu reproducerea.

Autorizația de licență neexclusivă a fost definită, în varianta ambelor propuneri, într-o formă asemănătoare. Cu privire la conținutul cererii de autorizare, completul arbitral a ales o formă care să nu aibă un caracter excesiv și care oferă organismului de gestiune colectivă din domeniul muzical toate informațiile necesare în vederea gestionării drepturilor.

Durata autorizației de licență neexclusivă trebuie să aibă eficiență practică și să evite o birocratizare excesivă. Având în vedere și că în notele scrise, depuse în cadrul dezbaterilor pe fond, UCMR-ADA nu mai face vorbire de termenul de 6 luni pe care îl susține în metodologie, completul apreciază că durata de 12 luni corespunde criteriilor menționate mai sus.

Pe parcursul negocierilor părțile au ajuns la un moment dat la o soluție de compromis, UPFR propunând o remunerație procentuală de 7% aplicabilă la valoarea a ceea ce constituie „published price for dealers” (PPD). Propunerea a fost făcută în cadrul negocierii din 22 februarie 2011, discuțiile fiind consemnate în procesul-verbal aflat la dosar, purtând numărul de înregistrare 793 din 22 februarie 2011 al registraturii UCMR-ADA.

Având în vedere criteriile prevăzute de art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, tribunalul arbitral reține că în majoritatea țărilor europene remunerația procentuală se află în jurul a 7% din PPD (e.g. Austria — 6,99%, Ungaria — 7%, Germania — 6,99%, Finlanda — 7,2%). Mai reține tribunalul arbitral că veniturile obținute de utilizatori sunt în scădere și că nu se poate face o previziune clară cu privire la vânzările de videograme muzicale. Din aceste motive se stabilește remunerația procentuală de 7% din baza de calcul și se vor stabili remunerații minimale fixe și nu crescătoare în următorii ani.

În cazul produselor premium se impune stabilirea produsului principal. Este important ca titularilor de drepturi să le fie respectat dreptul la o remunerație echitabilă, astfel cum prevede art. 106⁵ alin. (1) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare. Or, în cazul în care produsul principal devine videograma, titularii de drepturi pot fi prejudiciați patrimonial. Din aceste motive, completul arbitral reține că tariful minim pentru produsele premium trebuie să asigure respectarea caracterului echitabil al remunerației.

Având în vedere că ambele părți solicită ca baza de calcul să fie diferențiată pe tipul de produs, completul reține că: există consens cu privire la baza de calcul în cazul produselor standard și a produselor distribuite gratuit. Mai mult, există consens și cu privire la conținutul art. 8, 9, 10 și 11 din metodologie.

Cu privire la raportarea informațiilor, completul arbitral reține că aceasta trebuie să ofere toate informațiile necesare organismului de gestiune colectivă din domeniul muzical, fără însă a avea un caracter împovăraător pentru utilizatori.

Referitor la catalogul publicat de utilizator se constată chiar din concluziile scrise că a existat un consens, până la un anumit punct, cu privire la editarea unui catalog și a informațiilor ce trebuie să existe în el. Având în vedere practica europeană și relevanța informațiilor se reține nevoia prezenței PPD-ului în acest catalog.

Pentru a nu îngreuna procesul de realizare a videogramelor și pentru a nu crește costurile de producție nu poate fi acceptată solicitarea, prezentă în art. 18 din proiectului de metodologie a UCMR-ADA, referitoare la aplicarea unor timbre sau holograme. ORDA este, conform art. 12 din Ordonanța Guvernului 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturi de Autor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 364/2006, cu modificările și completările ulterioare, singura care poate elibera marcasele holografice.

Față de considerentele expuse, completul de arbitraj

HOTĂRĂȘTE:

Forma finală a metodologiei este următoarea:

METODOLOGIE

privind remunerările reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale cuprinse în videograme

Art. 1. — Reproducerea și/sau distribuirea pe teritoriul României a operelor muzicale cuprinse în videograme, fixate pe orice tip de suport, se poate face numai în baza unei autorizații licență neexclusivă și prealabilă, încheiată cu organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical.

Art. 2 — În sensul prezentei metodologii, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *produs* — orice reproducere, în tot sau în parte, a uneia sau mai multor opere muzicale ori a reprezentărilor digitale ale acestora, cuprinse în videograme, indiferent care ar fi metoda utilizată pentru fixare;

b) *produs promoțional* — produsul destinat exclusiv distribuirii gratuite de către producător în scopul promovării produsului sau a producătorului;

c) *produs premium* — produsul destinat exclusiv distribuirii către public în mod gratuit prin asociere cu un alt produs sau serviciu, fără majorarea prețului plătit în mod obișnuit de public pentru acel produs sau serviciu;

d) *produs budget* — produsul relansat la vânzare după mai mult de un an de la data lansării inițiale la un PPD cu cel puțin 35% mai mic față de PPD-ul corespunzător primei lansări;

e) *solduri* — produsele distribuite în scopul lichidării unui stoc ce nu a putut fi distribuit, dar nu mai devreme de 18 luni de la data lansării;

f) *utilizator* — orice persoană care își asumă responsabilitatea organizării și realizării primei fixări a unei opere muzicale cuprinse în videograme sau persoana care vinde, transmite în orice alt mod, cu titlu oneros sau gratuit, originalul sau copiile unei opere muzicale cuprinse în videograme, dacă dreptul de distribuire nu a fost epuizat.

Art. 3. — (1) Autorizația licență neexclusivă se eliberează pentru fiecare operă muzicală și are ca obiect numai opere muzicale din repertoriul organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical, în limitele mandatelor de gestiune acordate de autorii naționali, precum și ale contractelor de reprezentare încheiate cu organisme din străinătate și acordă utilizatorului în schimbul remunerației dreptul neexclusiv gestionat colectiv de a reproduce și/sau distribui exclusiv pe teritoriul României opere muzicale din repertoriu, fixate pe videograme, pe orice tip de suport.

(2) Nu sunt datorate remunerații și nu este necesară încheierea unor autorizații licență neexclusivă cu organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical pentru distribuirea pe teritoriul României a operelor muzicale fixate pe videograme reproduse într-un stat membru al Uniunii Europene, pentru care utilizatorul prezintă organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical confirmarea eliberată de organismul similar din țara de origine a produselor, confirmare din care să rezulte că reproducerea în vederea distribuirii pe teritoriul României a fost autorizată și că remunerațiile au fost achitate.

Art. 4. — (1) Anterior reproducerii și/sau distribuirii de videograme pe care sunt fixate opere muzicale din repertoriul organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical, utilizatorul are obligația de a încheia cu acesta autorizația licență neexclusivă.

(2) În acest scop, utilizatorul va adresa o cerere organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical

înainte de data propusă pentru reproducere și, respectiv, distribuire. Cererea va cuprinde cel puțin următoarele informații:

a) numele/denumirea producătorului și datele sale de identificare;

b) denumirea videogramei muzicale;

c) producătorul, regizorul și anul producției fiecărei opere audiovizuale;

d) denumirea fiecărei opere muzicale fixată pe videogramă;

e) compozitorii, textierii, aranșorii și editorii, pentru fiecare operă muzicală;

f) durata fiecărei opere muzicale (în minute și secunde);

g) tipul suportului/suporturilor pe care vor fi reproduse operele muzicale;

h) tipul sau tipurile de produs pentru care se solicită autorizarea;

i) tirajul solicitat a se autoriza;

j) persoana și țara în care va fi efectuată multiplicarea videogramei muzicale;

k) declarația utilizatorului că videogramele reproduse sunt destinate numai distribuirii pe teritoriul României;

l) ștampila, numele și prenumele, funcția și semnătura reprezentantului legal al producătorului.

Art. 5. — Autorizația licență neexclusivă încheiată potrivit prevederilor prezentei metodologii este limitată în timp la maximum 12 luni și se acordă numai pentru teritoriul României și pentru tirajul ce face obiect al autorizației licență neexclusivă. Pentru realizarea unor noi tiraje este obligatorie încheierea unui act adițional la autorizația licență neexclusivă, în caz contrar reproducerea și distribuirea noilor tiraje fiind considerate nelegale.

Art. 6. — (1) Utilizatorul va plăti organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical pentru reproducerea și/sau distribuirea de opere muzicale, pe videograme, pe teritoriul României, pentru fiecare copie, o remunerație reprezentând 7% din baza de calcul.

(2) În niciun caz remunerația datorată de utilizatori, pentru fiecare copie, nu va fi mai mică decât remunerațiile menționate în tabelul următor:

An/Categorie produs	Standard	Budget	Premium	Solduri
2011	1,35 lei	0,62 lei	0,6 lei	0,3 lei
2012	1,35 lei	0,62 lei	0,6 lei	0,3 lei
2013	1,35 lei	0,62 lei	0,6 lei	0,3 lei
2014	1,35 lei	0,62 lei	0,6 lei	0,3 lei

(3) În cazul pachetelor fonogramă plus videogramă sau videogramă și videogramă, remunerațiile se aplică astfel:

a) pentru pachet fonogramă plus videogramă premium se datorează remunerația corespunzătoare fonogramei care reprezintă produsul principal la care se adaugă o remunerație forfetară, la nivelul remunerației minime din tabel, pentru videograma ce reprezintă produs premium;

b) pentru pachet videogramă plus videogramă bonus se datorează remunerația corespunzătoare pentru videograma produs principal, la care se adaugă o remunerație forfetară la

nivelul remunerației minime din tabel, pentru videograma ce reprezintă produs premium;

c) pentru pachet fonogramă plus videogramă sau multiplu, în cazul în care niciun produs nu este premium, se datorează remunerația corespunzătoare pentru fonogramă, ce se consideră astfel produs principal, la care se adaugă o remunerație forfetară, la nivelul remunerației minime din tabel, pentru fiecare videogramă din pachet;

d) pentru pachet videogramă plus videogramă sau multiplu se datorează remunerația pentru o videogramă produs principal, la care se adaugă o remunerație forfetară, la nivelul remunerației minime din tabel, pentru fiecare videogramă suplimentară din pachet.

(4) În situația în care o videogramă muzicală conține și opere ce nu aparțin repertoriului organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical, remunerația datorată acestuia va fi calculată potrivit proporției operelor muzicale reproduse din repertoriu față de durata totală a operelor muzicale cuprinse în videogramă.

(5) La remunerațiile prevăzute de prezenta metodologie se adaugă TVA.

Art. 7. — (1) Baza de calcul al remunerațiilor o reprezintă cel mai mare preț publicat de producător sau distribuitorii acestuia, atunci când producătorul apelează la distribuitori, preț la care orice vânzător cu amănuntul poate achiziționa o cantitate minimă dintr-un suport relevant, fără a beneficia de niciun fel de reduceri, stimulente, bonusuri sau orice alt fel de diminuări ale prețului, denumit PPD (*published price for dealers*).

(2) În cazul în care producătorul sau, după caz, distribuitorul nu întocmește un catalog cu prețurile specificate la alin. (1) ori catalogul nu este disponibil publicului, baza de calcul va fi reprezentată de cel mai mare preț practicat de orice detailist pentru orice unitate din videograma relevantă.

(3) Pentru videogramele vândute de utilizator direct către consumatorul privat, baza de calcul al remunerației este reprezentată de veniturile obținute de utilizator din vânzarea cu amănuntul a unităților astfel comercializate din acea videogramă.

(4) Pentru videogramele distribuite publicului gratuit baza de calcul al remunerației o reprezintă valoarea totală a costurilor de producție, multiplicare sau, după caz, distribuire a videogramelor ca produs final. Producătorii pot oferi cu titlu promoțional fără plata drepturilor de autor cel mult 150 de exemplare din fiecare videogramă și numai din primul tiraj.

(5) Baza de calcul pentru produsele budget sau pentru produsele premium o reprezintă valoarea de vânzare a tuturor unităților astfel vândute.

(6) În situația în care videogramele sunt vândute la solduri, baza de calcul o reprezintă veniturile obținute de utilizator din vânzarea cu amănuntul a tuturor unităților astfel valorificate la preț de solduri.

(7) Remunerațiile se determină după următoarea formulă:

$7\% \times \text{baza de calcul} \times \text{numărul de unități reproduse și distribuite în perioada de raportare.}$

Art. 8. — (1) Nu este considerată vânzare la solduri vânzarea unor suporturi dintr-o videogramă ce au fost fabricate în scopul vânzării la prețuri de solduri.

(2) În cazul vânzării videogramelor la solduri înaintea termenului prevăzut de prezenta metodologie, remunerația procentuală datorată va fi cea corespunzătoare:

— unui produs budget, corespunzător unei reduceri de 35% a prețului din ziua primei lansări a produsului standard, dacă vânzarea se face ulterior datei de la care poate fi lansat un produs budget, potrivit art. 2 lit. d);

— unui produs standard, în cazul în care vânzarea se face anterior datei de la care poate fi lansat un produs budget, potrivit art. 2 lit. d).

Art. 9. — Nu va putea fi distribuită gratuit în scop de promovare sau ca produs premium decât videograma muzicală pe care s-a inscripționat pe copertă și pe suport, după caz: „Se distribuie numai gratuit”, „Se distribuie gratuit numai împreună cu...” ori „ Se distribuie gratuit de către...”, respectiv „Se distribuie numai cu....”.

Art. 10. — În cazul vânzării videogramelor ca produs budget înaintea termenului prevăzut de prezenta metodologie, remunerația procentuală datorată va fi cea corespunzătoare produsului standard.

Art. 11. — (1) Plata remunerațiilor datorate de utilizatori către organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical se face trimestrial, până la data de 25 a lunii următoare trimestrului încheiat.

(2) Pentru întârzierile la plată, utilizatorii datorează organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical penalități în cuantum de 0,1% pe zi de întârziere.

Art. 12. — (1) Pe coperta fiecărui suport pe care sunt reproduse opere muzicale din repertoriu vor fi menționate în mod vizibil următoarele marcaje:

- numele și, dacă este cazul, marca producătorului;
- titlul videogramei muzicale;
- denumirea operelor muzicale;
- numele autorilor operelor muzicale;
- numărul de catalog;

f) organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical și numărul de licență eliberat de organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical cu referire la operele ce fac obiect al autorizației licență neexclusivă;

g) enunțul: „Toate drepturile producătorului și ale autorilor sunt rezervate. Utilizările neautorizate ale acestei înregistrări sunt strict interzise și se pedesc conform legii.”;

h) simbolul P, însoțit de numele producătorului, anul și țara în care s-a publicat prima dată.

(2) Marcajele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), d), f) și h) vor fi inscripționate și pe suportul pe care sunt fixate sau reproduse operele muzicale.

Art. 13. — (1) Utilizatorii sunt obligați să elaboreze trimestrial cataloage care vor cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- titlurile videogramelor muzicale;
- autorii operelor muzicale;
- titlul operelor muzicale;
- numărul de catalog;
- tipul suportului (compact disc, casetă audio, DVD, CD-ROM etc.);

f) PPD-ul pe fiecare videogramă muzicală și tip de suport.

(2) Utilizatorii au obligația de a comunica organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical, în termen de 15 zile de la elaborare sau modificare, un exemplar al fiecărui catalog editat sau reeditat.

(3) Necomunicarea catalogului în termenul prevăzut de prezenta metodologie dă dreptul organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical ca, după o prealabilă notificare, să denunțe autorizația licență neexclusivă și să interzică reproducerea și/sau distribuirea operelor muzicale de către acel utilizator, iar pentru remunerațiile datorate se vor determina potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (2).

Art. 14. — (1) Până la data de 20 a lunii următoare fiecărui trimestru, utilizatorii au obligația de a comunica organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical un raport cuprinzând, pentru trimestrul încheiat:

- numele/denumirea utilizatorului și datele sale de identificare;
- titlurile videogramelor muzicale reproduse sau distribuite;
- numărul de catalog al fiecărei videograme muzicale;

d) numărul de unități vândute din fiecare videogramă muzicală;

e) PPD-ul pentru fiecare videogramă muzicală raportat și la tipul produsului și suport;

f) denumirea fiecărei opere muzicale reproduse și/sau distribuite, pe fiecare videogramă muzicală în parte;

g) fabricantul;

h) detalii privind teritoriul în care a avut loc distribuția videogramei;

i) ștampila, numele și semnătura reprezentantului legal al utilizatorului.

(2) Organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical poate pune la dispoziția utilizatorilor un formular tipizat de raport.

Art. 15. — În cazul vânzărilor en gros (cu ridicata), utilizatorul va menționa pe fiecare factură sau într-o anexă a acesteia specificațiile detaliate ale videogramei, numărul de exemplare pentru fiecare poziție din catalog și prețul de livrare corespunzător pe unitate de suport.

Art. 16. — (1) Utilizatorii vor furniza organismului de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical toate datele, informațiile și documentele care au relevanță pentru aplicarea prezentei metodologii.

(2) În cazul unor neînțelegeri în furnizarea informațiilor se apelează la un audit extern care are drept obiectiv stabilirea corectă a informațiilor. Un astfel de audit nu poate avea loc mai

des de 6 luni, iar costurile vor fi suportate în mod egal de utilizator și organismul de gestiune colectivă.

Art. 17. — În măsura în care organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical cât și utilizatorii devin membri ai unor organizații internaționale ale autorilor, respectiv ale producătorilor/distribuitorilor, între care există încheiate acorduri, prevederile acestora vor putea fi stipulate în convențiile încheiate între organismul de gestiune colectivă și utilizatorii respectivi.

Art. 18. — Nu face obiect al prezentei metodologii reproducerea operelor muzicale pe videograme muzicale destinate a fi distribuite pe un alt teritoriu decât cel al României și nici distribuția videogramelor muzicale pe un alt teritoriu decât cel al României.

Art. 19. — Modificarea remunerațiilor stabilite în sumă fixă se poate efectua și periodic prin reactualizarea cu indicele inflației, în conformitate cu dispozițiile art. 131⁴ din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 20. — (1) Prezenta metodologie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Cu apel în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Pronunțată astăzi, 11 iulie 2011, la sediul ORDA din municipiul București, Calea Victoriei nr. 118.

Completul de arbitraj

Găvenea Silvan

Nițu Ion

Știolică Florin

Ionescu Felix Mircea Melinești

Olteanu Edmond Gabriel

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

